

AGRAÏMENTS

Primer de tot voldria agrair al meu tutor, Ramon Girona, per la seva ajuda, supervisió, correcció, a més de la paciència que ha tingut amb mi i el meu treball.

En segon lloc, a totes aquelles persones que han participat directament i indirecta en la creació meu projecte: a les famílies dels infants per facilitar-me l'autorització d'imatge, als nens i nenes que han participat en les entrevistes, per la seva paciència i les seves brillants respostes; a en Pau Parés per la seva col·laboració audiovisual i per ajudar-me amb tot allò que he necessitat, a la Mariona Palomino per la seva excel·lent feina artística i a l'Ester Cid per la supervisió del contingut educatiu del guió.

Dono gràcies, també, a l'Andrea Rodríguez per proporcionar-me el contacte de la il·lustradora i per la gran companyia en els pitjors moments; a la Cristina Ramos pel seu consell lingüístic i pel seu temps acompanyant-me a l'altra punta de Catalunya per poder realitzar la part més feixuga treball; en Miguel Rodríguez, la Clara Coll, la Núria Fosas i la Sílvia Casellas pel suport i consell; al grup de colònies de petits d'Ei Gent!, per la paciència que han tingut i el gran suport que m'han donat.

I per últim, a la meva família per ser un pilar important durant la meva etapa acadèmica, per les seves aportacions sempre molt valorades i la seva gran implicació en tot el projecte. Especialment, vull agrair a les més petites de la casa, les meves nebodes, Laia i Berta López, i a les meves cosines, Candela i Martina Melguizo, per la seva col·laboració en la creació de la portada, per l'interès demostrat des del primer moment per la temàtica del treball, per la seva visió crítica del projecte; a més de ser la meva gran font d'inspiració.

Introducció

La font principal d'aquest projecte va ser a partir de l'observació diària de la graella televisiva infantil. D'aquesta manera en va sorgir la pregunta que es vol resoldre amb el conjunt del treball: existeix la televisió educativa o només es busca l'espectacle. Posteriorment, va iniciar-se de la idea de l'objectiu final d'aquest treball, que és la creació d'un projecte televisiu que tracti la política per al públic més menut. Un gènere molt important i que aparentment no es troba cap emissió d'aquesta tipologia.

Per arribar aquí, primer de tot s'ha realitzat el marc teòric a partir de la recerca bibliogràfica. Aquesta ha estat complicada per la poca informació trobada, no és una temàtica que s'hagin fet molts d'estudis i el poc s'ha trobat tractava com treballar la televisió a les aules. D'aquest fet en va sorgir una segona pregunta: com pot ser que hi hagi tan poca informació, entorn aquesta temàtica?

La segona part consta d'una anàlisi pròpia de diferents programes televisius, escollits dels diversos canals infantils. Es va realitzar a partir d'una llarga llista, suggerida per infants d'edats diverses. Principalment s'ha centrat en sèries i programes d'entre 6 a 12 anys. De cada programa s'han analitzat dos capítols, excepte *l'Info-K* que el fet de ser un informatiu s'ha canviat la metodologia. A partir d'aquí s'ha pogut observar l'ús educatiu que té la televisió.

Per últim es pot trobar el projecte propi, amb el qual s'ha aplicat tot allò que s'ha anat observant en els apartats anteriors. Aquesta part compta d'una descripció del programa, la fitxa tècnica i un *storyboard* que inclou les imatges il·lustrades. Adjuntat en el treball es pot trobar el *teaser* del capítol pilot, on es pot observar la idea general del que tracta el projecte.

ÍNDEX

1. La televisió i la educació.....	4
1.1 Què és la televisió?.....	4
1.2 Com educar a l'infant en relació a la televisió	8
1.2.1 Com educar des de l'escola	9
1.2.2 Com educar des de la llar.....	10
1.2.3 Com educar des del mitjà	12
2. Anàlisi dels programes.....	15
2.1 Doraemon.....	15
2.1.1 Història	15
2.1.2 Anàlisi.....	15
2.2 Gumball	19
2.2.1 Història	19
2.2.2 Anàlisi.....	20
2.3 Info-K.....	23
2.3.1 Història	23
2.3.2 Anàlisi.....	23
2.4 Masterchef Junior	25
2.4.1 Història	25
2.4.2 Anàlisi.....	25
2.5 Soy Luna	29
2.5.1 Història	29
2.5.2 Anàlisi.....	30
2.6 Súper 3.....	35
2.6.1 Història	35
2.6.2 Anàlisi.....	35
3. Creació d'un programa televisiu.....	39
3.1 Fitxa tècnica.....	39
3.2 Guió Literari	43
3.3 Storyboard.....	47
Conclusions	50
Bibliografia i Webgrafia	52

1. La televisió i la educació

1.1 Què és la televisió?

La televisió és un mitjà de comunicació però, també, és una forma que la informació entri directament a les nostres llars. Va néixer precedida del cinema, tenint les seves diferències tècniques i metodològiques. El nou mitjà s'acostava més a la realitat. En relació a les diferències tècniques, el cinema ja comptava amb un suport físic on s'emmagatzemaven les imatges, això provocava la reproducció múltiple del film. La televisió, en canvi, des dels inicis implicava el treball de nombroses persones i sofisticades infraestructures.

La idea del seu naixement partia de la captació d'una imatge de la realitat per traslladar-la a un altre lloc. Es van començar a fer proves a finals del segle XIX, Paul Nipkow, un jove científic, tal com relata a les seves memòries, una nit de Nadal es va imaginar un disc giratori que amb impulsos de llum generaria imatges. Tot i així, aquesta idea fins a inicis del segle XX no es començarà a desenvolupar.

Prèviament a les primeres emissions els nazis van realitzar diferents proves. Aquestes, van donar fruit durant la Segona Guerra Mundial, en països com Alemanya, Gran Bretanya, Estats Units, França i Rússia. Es va viure com un moviment competitiu per veure quin era el país que s'iniciava primer en aquest món. El 22 de març de 1935, s'inaugurava el primer servei regular a Berlín. Estava supeditat a l'estat, en aquell moment governat per Hitler. Per aconseguir prestigi tecnològic es van aprofitar els Jocs Olímpics del 1936 a Berlín. En el cas de Gran Bretanya, les primeres emissions es van emetre amb la companyia Baird, posant com a punt previ la cadena BBC. El 2 de novembre del 1936 comencen les seves emissions. (Vegas, González. 1999)

Durant aquest període inicial, es van aprofitar els bombardeigs de la Segona Guerra Mundial per emprendre un desplegament informatiu

important. Algunes cadenes d'altres països van seguir amb les emissions, mentre que a Gran Bretanya van aturar-se durant set anys.

En relació als continguts que emetien tenien molt de material filmat que era molt ben rebut pel públic. Es donava espai a entrevistes, espais dramàtics, música, alguna retransmissió d'esdeveniments culturals, entre d'altres. La política tenia una gran importància. El principal objectiu era educar a l'espectador, a més d'informar.

Els anys 60 el mitjà televisiu tenia complex d'inferioritat respecte al cinema, per això moltes televisions públiques van contractar grans cineastes amb la finalitat que treballessin en el seu mitjà. Un dels primers va ser Rosellini, que decideix deixar el cinema perquè ni el públic ni la crítica el comprenen; per això creu que hi haurà una crisi molt greu de la cultura. La seva idea, en el moment d'entrar a la televisió, és arribar a més gent. En aquell moment aquest era un mitjà molt jove que tenia moltes possibilitats. Considerava que la televisió havia de ser un mitjà públic que depengués de l'estat i va portar el seu projecte a la televisió pública italiana (RAI). El fet que moltes televisions públiques agafessin diferents cineastes amb l'objectiu que treballessin a la seva cadena va fer que la RAI acceptés fàcilment el projecte de Rosellini. Una vegada van arribar els índexs d'audiència aquests van començar a dubtar que la idea fos bona.(Quintana,1995)

El projecte iniciat fou relacionat amb l'educació. Es tractava d'un projecte didàctic: a través del mitjà es volia divulgar coneixement. Entenia aquest projecte com una enciclopèdia visual que tingués efectes positius sobre el coneixement de l'audiència. Malgrat l'energia que hi va dedicar, la seva manera d'acostar-se a la història no era propera a un públic ampli.

Un altre cineasta que compartia la seva idea utòpica de la televisió va ser Jean Renoir. Els dos van ser considerats pares de la modernitat cinematogràfica. Consideraven que la televisió podia donar noves

oportunitats els cineastes que havien perdut l'esperança en el cinema. Rosellini pensava que la televisió podia restituir el poder cognitiu de la imatge per establir un camí cap al renaixement d'una nova cultura audiovisual. Volien allunyar aquesta cultura de la societat d'espectacle que s'estava formant en el cinema.

Les primeres emissions a Itàlia van ser el 3 de gener del 1954. Uns mesos abans, la Mostra Internacional de Cinema de Venècia va dedicar unes jornades a les polèmiques relacions entre el cinema i la televisió. Van posar en primer terme alguns dels debats que sorgien des del món cinematogràfic, entorn la televisió. Àngel Quintana a la seva tesi doctoral *El Projecte Didàctic de Roberto Rossellini* (1995:88) exposa les següents preguntes que es van formular durant les jornades:

- *És la televisió un art independent que es troba en formació o per contra, no és més que una forma evolucionada del cinematògraf?*
- *És el directe televisiu un retorn a la idea del valor reproductiu de la imatge o per contra una anul·lació del concepte d'espectacle cinematogràfic constituït mitjançant el muntatge?*
- *Portarà la televisió canvis profunds en l'estètica actual del cinema?*

Des dels inicis, la televisió volia aconseguir transmetre la informació a domicili, tal com ho estava fent la ràdio, però utilitzant codis visuals.

En relació a la psicologia es diu que els mitjans canvien tan físicament o psíquicament a la persona. Depèn del tipus de mitjà, et construeix tant socialment com culturalment, així doncs, d'aquesta manera cada humà es construeix la seva realitat.

La literatura i la televisió no haurien de considerar-se dues pràctiques oposades, són activitats totalment compatibles. Tot i així, activen processos mentals diferents, com ara el lector és necessari que

s'estigui estàtic i, en canvi, el món televisiu és més dinàmic. Per tant, la lectura et desperta la reflexió mentre que la imatge audiovisual et genera estímuls sensorials, visuals i auditius. El llenguatge verbal és una extracció de l'experiència, mentre que l'audiovisual és una representació de la realitat, per tant t'ajuda a veure-t'hi reflectit. La descodificació de la imatge és pràcticament instantània, la lectura és més complexa. És per això que les respostes afectives que sol transmetre la televisió són més emocionals que reflexives. També tendeix a incrementar la impaciència, ja que, en comparació amb un llibre, l'autor ha de descriure molt millor el que vol dir per arribar a explicar el que vol que el lector entengui, mentre que la imatge et dóna la solució més ràpid i per tant l'espectador no ha d'estar tan atent. També, aquest, busca amb immediatesa el plaer i si no li agrada allò que veu canvia de seguida de canal. Un bon exemple és el que descriu Joan Ferrés en el llibre *Televisión y Educación*: "*El personaje interpretado por Peter Sellers el film 'Bienvenido Mister Chance' sería un paradigma de esta postura, siempre con el mando en la mano, dispuesto a cambiar de canal*". (Ferrés, 1994:35)

Ha arribat un moment que la televisió ha arribat a modificar la visió de la realitat d'una manera tan gran que ha acabat sent quasi l'única font de coneixement, fins al moment en què va aparèixer internet. Es pot afirmar que la informació a la televisió s'ha convertit en un instrument de poder. Tal com cita Joan Ferrés "*el que consiga controlar la información tendrá mucho ganado en el control de las personas*" (1994:78), d'aquí ha vingut el gran esforç que han dipositat els governs per entrar tant a les escoles com en el món de la comunicació. Els mitjans de comunicació massius sempre han estat controlats pel poder de l'estat, tant per controlar-los com per beneficiar-se. Recentment s'han afegit els mitjans privats, controlats per grans empresaris que han aprofitat l'èxit televisiu per poder-ne treure profit.

1.2 Com educar a l'infant en relació a la televisió

Tal com hem vist anteriorment, Rossellini va ser un dels precursors de la televisió educativa. Durant una època la televisió va esdevenir l'eina principal per educar a la societat amb pocs recursos econòmics. És per això que n'era molt fàcil la manipulació de la cultura i la seva visió de la realitat.

Des dels inicis la televisió s'ha convertit en un gran fenomen social i en un instrument que ajuda a la introducció cultural. Com esmenta Joan Ferrés en el llibre *Televisión y Educación*, la televisió s'ha convertit en una prolongació humana com la majoria de màquines que s'han construït al llarg del temps.

La televisió també fomenta les conductes per mimesi, sobretot això reflecteix en els infants. Molts d'ells tendeixen a imitar allò que veuen en els programes, ja que els hi toca per edat.

Entrant més en casos pràctics, un dels aspectes més rellevants de l'exposició sistemàtica a la televisió és la modificació de les experiències perceptives, per tant un canvi dels processos mentals. Joan Ferrés ho exemplifica amb un experiment que es va realitzar als Estats Units després de l'emissió de Sesamo Street (Barrio Sésamo): *"En las pruebas previas al estreno de cada programa, realizadas en los Estados Unidos, los creadores de la series, trabajando con grupos de control, utilizaban un aparato llamado 'distractor' para medir el grado de atención que el programa suscitaba en cada momento en los niños estadounidenses. Los autores constataron que el ritmo rápido facilitaba la captación y la retención de la atención de los espectadores"* (Ferrés,1994:29). El ritme accelerat fou el que va justificar la popularitat de la sèrie a les zones urbanes, en canvi a les zones rurals era necessari un ritme més tranquil.

Per respondre la pregunta de com es pot educar l'infant en relació al món televisiu s'han de posar d'acord les tres parts implicades: l'escola, la llar i el mitjà.

1.2.1 Com educar des de l'escola

La funció de l'escola en relació a la televisió és ensenyar als infants a veure la televisió des d'una mirada crítica.

Una adequada formació de la televisió a l'aula es pot fer a través de dues dimensions: educar en la televisió i educar amb la televisió. En el primer cas significa convertir el mitjà en matèria objecte d'estudi. Això implica realitzar una aproximació al mitjà des de totes les perspectives: tècnica, expressiva, ideològica, social, cultural... En el segon cas, educar amb el mitjà, es tracta d'implicar la televisió en totes les àrees educatives per poder optimitzar el procés d'aprenentatge. Aquestes dues visions es complementen entre si i mentre n'aprens una també treballes l'altra. Educar en el mitjà suposa aprofitar totes les oportunitats que ofereix la reforma educativa i, per tant, introduir una formació pluridisciplinària. Aquesta consisteix en el fet que cada àrea d'ensenyament abordi tot allò que té a veure amb el mitjà. Això implicarà introduir de manera periòdica debats, exercicis de fòrum, anàlisis de programes, pel·lícules, sèries... D'aquesta manera es farà que l'infant comenci a tenir una mirada més crítica. A més, a través de la televisió es pot fomentar l'experiència directa amb allò que s'ha vist a l'aula: si té a veure amb la naturalesa, es pot visitar un zoològic o un bosc. Així, el nen forma més part del visionament.

També és interessant que a l'aula es realitzin tallers de vídeo. Amb això, els nens i nenes tenen una aproximació més real a la feina televisiva; com també els ajudarà a comprendre la professió d'una persona que treballi en aquest món. Aquests tallers permeten treballar en i amb la televisió. En algunes ocasions, des del mitjà s'han difós programes pensats per a l'escola, tal com podem comprovar a través de la duració i la temàtica. Tot i així, les aules poden introduir programes que no hagin estat pensats per aquest context, d'aquesta manera es fomenta la motivació i un ensenyament més focalitzat. Com a exemple, Núria Aidelman i Laia Collell en el llibre *Comunicació*,

Educació i Compromís Social, expliquen el projecte "Cinema en Curs". Es tracta d'un programa pedagògic en què es vol apropar l'adolescent al cinema, d'aquesta manera també se'l motiva a endinsar-se en el món cultural (Aidelman & Collel a "*Cine en Curso. Diversidad, singularidad, comunidad*" de Costa, Puntí, 2017).

En relació a la motivació, és interessant comprovar que l'escola ha anat perdent aquest component mentre que la televisió l'ha augmentat. És per això que és engrescador introduir imatges audiovisuals a l'aula.

Tal com s'explica en el llibre *Tecnología educativa* (2001) de Julio Cabero, la introducció dels *mass media*, a les aules, ha estat molt lenta. De manera positiva, han pogut anar innovant i motivant a l'alumnat per aprendre d'una forma alternativa.

1.2.2 Com educar des de la llar

La televisió es consumeix principalment dins de l'àmbit familiar i, per això, és important que la família prepari un context enriquidor com a telespectador. El visionament depèn, sobretot, de l'edat, el sexe o el nivell cultural, però també s'ha comprovat que la influència familiar té molt a veure pel que fa als gustos infantils. Les actituds futures de l'infant en relació a la televisió s'adopten fonamentalment en els primers anys. Com diu Joan Ferrés en el seu llibre *Televisión y educación* "*para preparar un contexto familiar adecuado los padres necesitan formación. Y ello por dos motivos: porque solo la formación les facilitará criterios razonables y coherentes de actuación (...), y porque de manera consciente o inconsciente, su propia actitud como telespectadores será asumida como osmosis por los hijos más pequeños*" (1994:133).

També és important evitar que els pares adoptin actituds *telefòbiques*, tot i que tampoc és convenient que s'adquireixin posicions de total tolerància. És favorable que es valori la televisió tenint en compte tot el que és positiu. Pels infants, la televisió és un espai de llibertat, que la relacionen amb l'oci total, el plaer, l'evasió i que no està subjecte a

cap tipus de control, també provoca que en cap moment ho lliguin amb què el mitjà els està educant.

D'altra banda, necessiten els valors de l'espectacle: alimentar la fantasia i la imaginació, com també alliberar els conflictes i les tensions internes. Sovint, les actituds de rebuig en vers la televisió es donen per criteris relacionats amb el rendiment escolar. És cert que existeix una correlació entre el fracàs escolar i l'augment d'audiència infantil; no obstant això, aquesta relació es pot donar quan l'infant prefereix veure la televisió en comptes de seure a estudiar o llegir.

Pel que fa a la regulació del consum, hem de tenir en compte que no és bo que es prohibeixi la televisió, ja que es perden molts dels valors enumerats anteriorment. De la mateixa manera, un nen es pot sentir exclòs del grup per no poder participar en les converses sobre la programació televisiva infantil que mantenen els seus companys. N'és un clar exemple la quantitat de *merchandising* sobre dibuixos animats estrella que els nens i nenes porten a l'escola o casals: motxilles, samarretes, gorres i, fins i tot, material escolar. Un nen que no conegui aquells personatges no se sentirà part del grup. En resum, el que és important no és prohibir, sinó regular: acotant sempre fent servir uns criteris coherents.

Un altre aspecte negatiu que podem trobar a la llar, és l'ús de la televisió per a mantenir ocupat l'infant mentre els pares exerceixen les seves obligacions. Si els nens s'acostumen a mirar la televisió sols i corren el perill que el mitjà els absorbeixi sense control. Pel que fa a com resolem aquest aspecte, s'aconsella mantenir un diàleg amb l'infant i calmar la seva necessitat de compartir l'experiència, atès que la televisió és un mitjà unidireccional.

Com s'ha citat anteriorment, la televisió és un mitjà que té una connexió directa amb la realitat. Per tant, és important que es tingui un cert control del visionament de l'infant perquè no s'alteri el concepte

real. També han de poder viure de primera mà les seves experiències i aprendre d'allò que viu, no només el que han pogut veure dins de l'aparell.

Finalment, l'exemple que proporcionen els pares és molt important, vist que els infants tendeixen a imitar tot allò que veuen en els adults. Un nen, que els pares del qual vegin contínuament la televisió, esdevindrà teleaddicte fàcilment.

1.2.3 Com educar des del mitjà

La majoria d'addicció a la televisió es dona en aquella gent que no domina el llenguatge (Ferrés,1994). En aquest sentit es troben que els infants pertanyen a un grup social i cultural en procés de formació. Aquesta és una de les raons que respon que els nens i nenes siguin preses fàcils de manipulació, atès que dona peu a un oci descontrolat.

Per poder educar a l'infant en la reflexió crítica cal que se l'allunyi dels mateixos sentiments. D'aquesta manera els permetrà entendre els significats de les informacions i les històries. En aquesta etapa inicial de la vida és quan han d'aprendre a diferenciar quina és la distància entre el que és real i el que és ficció. Per poder-ho aconseguir es necessita una metodologia.

Tots els programes provoquen impactes a l'espectador, des d'emotives fins a ideològiques. A partir d'aquestes reaccions és quan es realitza l'aproximació al mitjà. Tots els infants tenen curiositat de saber com estan fetes les coses per dins, d'aquesta manera es pot aprofitar per ensenyar-los la televisió.

La televisió sol ser gratificant des del punt de vista sensitiu, mental i psicològic. Per arribar a ser totalment enriquidora hauria de desembocar en la part reflexiva. En un primer nivell, el mitjà, actua com a espectacle o via d'escapament. En comparació amb els somnis, sempre s'ha necessitat una persona que els interpretés, en el cas de la

televisió aquesta figura l'adopten els educadors i els pares que ajuden els infants a entendre quina és la seva figura com a teleespectador.

Com s'ha exposat anteriorment, la televisió té components addictes. Psicòlegs i pedagogs han realitzat un quadre clínic amb conseqüències negatives que afecten l'infant: dificultat de concentració, fatiga, nerviosisme, malsons, avorriment, impaciència... A un nen que ha estat enganxat a la televisió se li fa difícil la reincorporació a la realitat. Per això passar moltes hores davant de la televisió comporta molts problemes, com per exemple en el llenguatge, ja que el teleespectador bloqueja l'exercici verbal; també afecta el joc doncs un nen que veu molt la televisió no descobreix i, per tant, no interactua i pel seu desenvolupament necessita investigar.

En moltes ocasions s'ha considerat que veure la televisió implica passivitat, tot i que no és totalment així. El teleespectador intervé de forma activa a l'hora de seleccionar i interpretar. D'aquesta manera, es pot afirmar que les imatges construeixen a l'espectador i a la inversa. Mentre l'espectador mira, estableix unes hipòtesis.

Per realitzar aquestes previsions es desperta l'activitat emocional. Però això no és habitual en els infants, ja que no han viscut tantes experiències com el cas de la vida d'un adult. La clau de la televisió educativa és la comunicació activa. A partir d'aquesta es farà una anàlisi més profunda. La hiperestimulació a través del mitjà, permetrà arribar a la reflexió i evitar la manipulació.(Ferrés, 1994)

Tractant la televisió educativa no es pot passar per alt esmentar un dels temes més polèmics entre els educadors i investigadors: la violència. En diverses ocasions s'ha responsabilitzat el mitjà l'augment de violència i delinqüència que pateixen alguns països. Aquest cas s'ha de contrastar amb l'altre extrem, el que considera que la violència és dins la societat, es creu que s'aprèn a l'entorn social i que a través la televisió només es mostra un estil (Ferrés,1994). D'aquesta manera es

responsabilitza el mitjà audiovisual d'un aspecte que hauria d'assumir la societat frustrada, competitiva i agressiva en la que es troba actualment. En aquest sentit es pot afirmar que la televisió acaba sent un reflex del qual es viu el dia a dia en els pobles i ciutats.

Per resoldre aquest dilema, entorn la temàtica de la violència, s'han de marcar unes pautes d'acció (Ferrés,1994:119).

- La presència de violència. No s'ha de tancar en banda a la presència de violència a la televisió, ja que també en trobem en els contes infantils. D'aquesta manera l'infant estar aprenent que el món hi ha crueltat, mort, dolor,...
- La dosificació de violència. El problema és de quantitat, una cosa és que el nen aprengui que a la vida hi ha violència i l'altre és que aprengui que la vida és violència.
- L'explicitació de la violència. Que sigui explícitament directe i descarnat sempre resultarà perjudicial. No es produirà de la mateixa manera si l'efecte és visual o verbal.
- El sentit de la violència. El significat que li donarà l'espectador també és important. No és el mateix la ficció que la realitat.
- La frustració com a generador de la violència. Els psicòlegs consideren que la frustració sol ser causada per causes agressives. Els pares i els educadors poques vegades ho tenen en compte a l'hora d'analitzar l'efecte de la televisió. La confrontació de la mateixa vida amb l'ostentació de la riquesa i el luxe o les promeses de felicitat fàcil es fan constantment als films, publicitat, informatius... són font de frustració. Fins al punt de generar violència als espectadors.

Un altre dels grans debats que té entorn la televisió és si educa o no. Agustín García Matilla (2003) considera que tots aquells programes que transmeten normes, valors o continguts positius o negatius, sense tenir cap intenció educativa constitueixen el primer grup de programes de televisió susceptibles a l'ús didàctic. Aspirar al fet que sigui un

mitjà útil per l'educació i el desenvolupament cultural es creu una utopia. Com a exemple actual García Matilla parla sobre els programes Gran Hermano i Supervivientes, "En los últimos tiempos, los más recientes productos del llamado 'laboratorio televisivo' han querido explotar las más íntimas reacción del ser humano" (2003:133) Aquests programes són posteriors a d'altres amb l'objectiu educatiu i dedicats a ensenyar el comportament humà. Han estat l'impàs a un nou format televisiu, en el qual la majoria creuen que només serveixen per entretenir i que costa molt de trobar quina és la part educativa d'aquests programes.

2. Anàlisi dels programes

En el següent apartat es troba l'observació crítica de diferents programes infantils, principalment dirigits a infants de 6 a 12 anys. Ha estat realitzada a partir de les pautes d'anàlisi crítica de Joan Ferrés. (Ferrés, 1994:175)

2.1 Doraemon

2.1.1 Història

Doraemon va ser creat al Japó com a Manga (1996) i posteriorment traslladat a la pantalla (1973). L'obra tracta sobre un gat robot còsmic, anomenat Doraemon, que ve del futur per estar amb en Nobita, un nen amb fracàs escolar i bastant desafortunat. El robot l'ajudarà en tots els seus problemes quotidians, amb els seus invents del futur, que traurà de la seva butxaca màgica.

2.1.2 Anàlisi

Una ciutat d'ensomni, Nobitaland
Enllaç (recuperat el 14/07/2017): www.youtube.com/watch?v=p4f1o9gLwVA
Cadena que s'emet

Edats

6-12, apta per a tots els públics

Què ensenya?

- Els nens no tenen espais per jugar i han de buscar-los en zones molt reduïdes.
- El món dels adults i dels nens. Els adults sempre estan treballant i els nens són una molèstia per ells.
- Referència literària: del conte de Liliput, amb el personatge de Gulliver
- Els nens volen posar les seves lleis.
- Referència dels somnis: tots podem construir la nostra ciutat.
- Tots voldríem tenir els invents d'en Doraemon. És l'heroi.
- Els grans no deixen que els petits juguin.
- Figura de violència està representada per en Gegant i els adults.
- Desig de ser gran per poder tenir independència.

Sinopsi

En Nobita i en Doraemon estan jugant dins de casa, la mare els renya i els fa fora de casa. Es troben els altres companys que tampoc poden jugar a casa seva, ni tampoc el descampat de costum.

Per solucionar l'avorriment, en Doraemon treu un dels seus invents. Aquesta vegada es tracta d'un aparell que els permet crear una ciutat. L'invent consisteix a fer fotos a edificis amb una Polaroid, que després es transformaran en miniatures. Així és com en Nobita crea la seva ciutat i aprofita per convidar als seus companys a jugar-hi. D'aquesta manera els nens són els amos de la ciutat i poden fer allò que més desitgen sense tenir cap tipus de llei.

Finalment, la mare d'en Nobita escombra el pati i s'emporta la ciutat en miniatura per endavant. Els nens, així un altre cop, es queden sense lloc per jugar.

Tipologia dels personatges

Hi ha dos tipus de personatges:

- Els reals, són nens d'uns 10 anys, propers a l'edat dels espectadors.

- El personatge fantàstic, en Doraemon és un robot del futur que sempre ajuda en Nobita. És el responsable d'intensificar els somnis dels infants.

Els antagonistes són els adults.

Crítica Personal

Aquest capítol és un gran exemple de com se senten els infants que comprenen les edats de 10 a 12 anys. És aquell moment en què encara són petits però ja volen fer coses d'adults.

També es mostra la tendència que tenen molts adults de no gaudir dels petits i que consideren que són una molèstia.

En relació a la violència és un dels capítols més fluixos, pel fet que només es veuen crits i pocs cops, en comparació a altres capítols. Se centra més a voler ensenyar aquesta necessitat per ser independent i aquest sentiment que es té en aquestes edats de pensar que els adults són un avorriment i només estan allà per renyar-los. A més a més, els grans no els hi deixen cap espai per jugar i això fa que se l'hagin de buscar en un racó molt reduït. Entorn el gènere segueixen el patró marcat per la societat, les noies es proven roba i són les que netegen; els nens juguen a activitats esportives. Aspectes positius que es poden trobar en el capítol són que ensenyen cultura general com la referència literària del conte Liliput, Gulliver, que és el túnel que els redueix, i la càmera Polaroid.

Un altre aspecte vist és que la figura de l'adult és aquella que ha perdut la innocència i en molts casos no es deixa els infants gaudir d'ella. En el capítol es representa a través de l'escombrada que fa la mare d'en Nobita, que els retorna a ser grans i per tant han de deixar de jugar.

Pel projecte propi com a referència d'aquest capítol agafaria la influència de cultura general i descartaria aquest últim aspecte comentat entorn del món dels adults, en el cas del programa l'àvia deixa que els nens juguin i descobreixin per si sols els diferents conceptes, com molts haurien de fer.

La màquina de l'expulsió

Enllaç (recuperat el 19/07/2017): www.youtube.com/watch?v=UGPk0VyZbAE&t=15s

Cadena que s'emet

Edats

6-12, apta per a tots els públics

Què ensenya?

- Egoisme
- Contestar als adults
- Emocions
- Exigències
- S'ha d'ajudar als grans
- Aprofitar-se de la mala situació dels altres
- Rectificar els errors

Sinopsi

La mare d'en Nobita ha estat tota la nit fent un jersei per ell, quan li ensenya no li agrada i la mare es posa trista per tot l'esforç que ha fet. Quan en Nobita arriba a l'escola es troba els seus companys plorant perquè han llegit un llibre molt trist. Ell no hi troba el sentiment.

Quan arriba a casa li demana en Doraemon un invent per poder sentir les emocions però ell li dona la màquina de l'expulsió. Així doncs, la mare el fa fora de casa perquè el matí la feta posar molt trista. En Nobita acaba marxant de casa i es troba en Gegant que el convida a anar a casa seva a canvi de fer-li les seves feines. El final acaba veient que per tornar a casa s'ha de posar el jersei que li ha fet la mare, i és així com l'acaba perdonant i començant a ser tenir emocions.

Tipologia dels personatges

Hi ha dos tipus de personatges:

- Els reals, són nens d'uns 10 anys, propers a l'edat dels espectadors.

- El personatge fantàstic, en Doraemon és un robot del futur que sempre ajuda en Nobita. És el responsable d'intensificar els somnis dels infants.

Els antagonistes són els adults.

Crítica Personal

En aquest cas el valor de l'amistat que s'ensenya no acaba de ser del tot correcte, ja que en Gegant s'acaba aprofitant de la situació que té en Nobita. Com que no té a on anar doncs accepta fer tot allò que li demana sense cap tipus de recompensa.

Com aspecte positiu en Nobita acaba emocionant-se. Els infants veient aquest capítol aprenen que l'educació emocional és a conseqüència de viure les experiències, si es viu, és quan posteriorment s'entén la situació. No acaba de ser la millor fórmula d'adoctrinar aquest aspecte, ja que el nen es passa tot el capítol contestant tant als adults com en Doraemon.

En Nobita és un personatge que molts nens acabaven imitant, sobretot aquest tret característic de contestar malament. Moltes de les sèries ensenyen aquest aspecte així que és fàcil que després molts dels espectadors no tinguin una comunicació assertiva.

Sovint s'ha de pensar en la resta abans de dir les coses, perquè es pot ferir a l'altra persona. Per això aquest episodi no acaba de ser un bon exemple pels infants.

Com a conseqüència, en Doraemon li dona la màquina de l'expulsió. D'aquesta manera el nen veu que ha perdut una cosa molt important com és la família i ha de fer tot el possible per recuperar-la. Tot i així no és del tot adequat el mètode, ja que ho paga amb la mateixa moneda que ell ha manifestat. D'aquesta manera, l'infant pot confondre molt l'adequació amb la qual parlar als adults i no acceptar el càstig posterior.

2.2 Gumball

2.2.1 Història

La sèrie va ser creada per Ben Bocquelet. Es tracta d'un anime britànic-estatunidenc de comèdia familiar, que es caracteritza per la barreja dels elements d'animació, stop motion, animació tradicional i elements reals.

Va ser estrenada el 3 de maig de 2011 al Regne Unit al canal de Cartoon Network, i més tard als Estats Units. L'estrena a l'estat Espanyol va ser el mateix any.

2.2.2 Anàlisi

<p>Enllaç (recuperat el 19/07/2017): www.dailymotion.com/video/x2m7cru (00:00 - 11:20)</p>
<p>Cadena que s'emet</p>
<p>Edats</p> <p>Apta per a totes les edats</p>
<p>Què ensenya?</p> <ul style="list-style-type: none"> - Valor de l'amistat - Cansament de l'estiu - La necessitat d'una rutina - La tornada a l'escola - Concepte de l'amistat: fort, ric, amb una personalitat divertida i que sàpiga escoltar
<p>Sinopsi</p> <p>El Gumball i en Darwin volen aprofitar que és l'últim dia de vacances però s'adonen que estan avorrits l'un de l'altre, així que decideixen buscar una tercera persona. Tots els que troben no són el que volen. Fins que arriba un personatge que és l'adequat però deixen de banda en Gumball. Veient això acaba anant a buscar en Darwin per poder-lo recuperar. En arribar a casa de l'amic sembla que no s'ho està passant del tot bé, així doncs acaben recuperant l'amistat.</p>
<p>Tipologia personatges</p> <ul style="list-style-type: none"> - Fantàstics, un és un peix i l'altre és un gat.
<p>Valoració personal</p> <p>El terme de l'amistat és un aspecte que tracten molt a les sèries infantils, ja que és el moment en què el públic s'està formant. En aquest capítol el</p>

llenguatge és adequat pels espectadors més petits i que poden entendre fàcilment del que s'està parlant.

És convenient que els infants observin com tractar a una amigat. En aquest cas el concepte que deixen anar, en un moment de l'episodi, no és del tot adequat, ja que els inculca que un amic ha de ser fort, ric i divertit. D'aquesta manera molts dels infants buscaran aquestes característiques a l'hora de trobar una amigat, encara que serà d'una forma inconscient. Cal remarcar que el concepte més important és el que un amic ha de saber escoltar i això és molt positiu que ho expliquin perquè depèn de l'edat de l'infant, encara els hi costa i sovint se centren en ells mateixos.

L'episodi s'enceta amb un altre valor, menys important, que es tracta de l'avorriment a l'estiu. Quan arriben els últims dies de vacances molts dels nens i nenes necessiten tornar a la rutina, ja que els humans els fa falta que tinguin un ordre pautat durant la majoria de l'any. S'ha d'aprendre a limitar l'espai d'oci i l'espai de treball. En un moment de formació com el que estan vivint el públic habitual de la sèrie, és important que ho comencin a veure.

Enllaç (recuperat el 19/07/2017): https://www.youtube.com/watch?v=ZbAXA3tdxqs
Cadena que s'emet

Edats
Apta per a totes les edats
Què ensenya?
<ul style="list-style-type: none">- Buscar parella- Exigència- Representació del món dels adolescents- El món d'internet

Sinopsi

En Gumball, en Darwin i un amic seu estan mirant perfils de noies en una aplicació per trobar parella. De cop en troben una que és compatible amb l'amic, es posa molt nerviós i li comença a dir de tot. De tal manera que la rebutja. El final en troben una altra però resulta ser la mare de l'amic.

Tipologia personatges

- Fantàstics, un és un peix i l'altre és un gat.

Crítica personal

Es tracta d'una sèrie que es podria comparar amb una Sitcom Americana per adults. És poc adequada pels infants, encara que els hi fa gràcia. En aquest sentit el programa ha fet una degradació del contingut, ja que està més pensat pels adults que pels més petits, els adoctrina amb aspectes que no viuen de primera mà i formen part del món dels adults. En comparació a la resta de programes analitzats, en aquest cas no els ajuda a tenir un creixement continuat.

Com es comenta en el marc teòric, tampoc se'ls ha de prohibir veure programes d'aquest estil encara que no siguin del tot adequats per ells, si no se'ls ha de limitar d'una bona forma.

Els espectadors més petits el no entendre les bromes que fan només els atrau perquè és dinàmic, però ho veuen des del seu punt d'innocència.

Cada capítol és un reflex de conceptes que només els adults poden entendre perquè ho han viscut de primera mà. En aquest cas és una aplicació per trobar parelles que no és apte per ells.

Com a valor positiu els hi ensenya l'espectacle. És una sèrie d'entreteniment amb un humor per adults i això els nens els hi fa gràcia encara que no entenguin el contingut de la mateixa manera que quan ho veu una persona més gran.

Un altre punt fort que atrau els infants són els personatges. Els protagonistes són un gat i un peix amb cames.

Pel projecte propi faria tot el contrari que es mostra a Gumball, serien conceptes pels adults, com en aquest cas, però el llenguatge estaria totalment pensat per nens i perquè ells ho entenguessin.

2.3 Info-K

2.3.1 Història

L'*Info-K* és el primer i únic informatiu pensat per nens i nenes de l'estat. Estar adreçat a qualsevol persona que estigui interessada a conèixer millora l'actualitat. La primera emissió es va fer el 23 d'abril del 2001, coincidint amb l'estrena del K3, el canal infantil de la Televisió de Catalunya d'aquell moment.

L'objectiu del programa, és obvi per complir el dret que totes les persones estiguin informades, incloent-hi els nens. El llenguatge ha de ser entenedor i amb imatges pensades per ells.

A altres zones d'Europa tenen una llarga tradició d'informatius infantils. Prèviament a la seva estrena, l'equip de *l'Info-K*, es va inspirar amb el programa *Newsround* de la BBC Britànica.

2.3.2 Anàlisi

Enllaç: www.ccma.cat/tv3/super3/infok/
Cadena que s'emet

Edats
8 a 12 anys, apta per a tots els públics
Què ensenya?
<ul style="list-style-type: none">- Conceptes de l'actualitat- Valors televisius- Esport- Notícies sorprenents- Societat- Periodisme de qualitat- Hàbits saludables- Funcionament d'un informatiu

Crítica Personal

L'Info K és un gran exemple de la televisió educativa. Es tracta del primer contacte que té l'infant amb un informatiu i amb l'actualitat. És un programa molt encertat, ja que fa que els nens i nenes estiguin més a prop del dia a dia de temes que potser mai se'ls acaba d'incloure. També fa que puguin acabar mostrant un interès per allò que no s'haurien replantejat fins a l'edat adulta.

Són conceptes generalment del món adult, però en aquest cas s'adequa perquè els més petits l'entenguin.

Hauria d'estar recomanat per les escoles, que tots els nens i nenes miressin un programa d'aquestes característiques diàriament. Fa que pugui aprendre els valors televisius i sàpiguen apreciar que és de qualitat i què no.

El fet de ser un el primer contacte amb els informatius fa que quan siguin més grans continuïn la programació habitual, per interès propi.

Es tracta d'un programa molt ben estructurat, en un primer moment es parlen de conceptes més nous pels petits, i seguidament es tracten temes que, possiblement, són més del seu interès. D'aquesta manera generen una atracció pel programa.

Un altre factor que inclou l'*Info K*, és que dóna veu als infants cosa que pocs programes ho fan i això és un error, degut que la seva opinió també forma part de la societat i per tant tenen dret a opinar. A vegades també fan que els nens i nenes siguin els protagonistes de les notícies i per tant se'ls dóna l'oportunitat de crear contingut del seu interès i demostrar que tenen grans talents.

Pel projecte propi, és del programa que més s'ha adquirit influències, ja que són temes que potser no són de l'interès de l'infant, però si es troba la fórmula per explicar-li, pot acabar sent del seu gust. El llenguatge que s'utilitza i el mètode educatiu que es veu ha servit per inspirar aquest projecte.

2.4 Masterchef Junior

2.4.1 Història

Es tracta d'un programa gastronòmic que busca el millor cuiner amateur infantil d'Espanya. Es va estrenar el desembre del 2013 i és la versió infantil del show MasterChef. El format està basat en l'emissió britànica del mateix programa. Actualment compta amb 5 edicions Junior.

El reality està conduït per l'Eva González i compta amb un jurat que avalua el progrés dels concursants: Jordi Cruz, Samantha Vallejo-Nágera i Pepe Rodríguez. Tots tres amb una gran experiència en els fogons.

2.4.2 Anàlisi

 Temporada 1 Capítol 01
Enllaç (recuperat el 15/07/2017): www.rtve.es/alacarta/videos/masterchef-junior/masterchef-junior-programa-1-22-12-13/2257618/
Cadena que s'emet
Edats Apta per a tots els públics, especialment dedicat a nens de 8 a 12 anys.
Què ensenya? <ul style="list-style-type: none">- Cuina- Competitivitat- Des de petit es poden complir els somnis amb constància.- Hàbits saludables (higiene dins la cuina, reciclatge, dietes)- Cultura gastronòmica (aliments i cuiners)- Temes socials (el menjar que no facin servir va menjadors socials)- Els somnis es poden complir des de ben petit.- Frustració, xoc amb la realitat però a la vegada estar alleujada- Organització- Creativitat- Precisió- Valors de l'espectacle

Sinopsi

MasterChef va començar l'aventura mesos endarrere, amb més de 30.000 nens que es van inscriure al càsting. Només 16 va aconseguir formar part del concurs. En aquest primer capítol es presenten cadascun d'ells i s'inicien les diferents proves que realitzaran durant la seva estada en el programa.

Tipologia personatges

- Reals, els concursants són nens i nenes de 8 a 12 anys
- El Jurat, és una figura molt exigent però que en la versió junior sembla que s'entendreixen una mica.

Crítica personal

Es tracta d'un concurs que motiva els infants aprendre més sobre el món gastronòmic. Les versions *juniors* dels talents shows serveixen perquè els nens i nenes tinguin l'oportunitat de participar en el concurs i puguin fer allò que han vist a la versió adulta. Molts d'ells somien ser cuiners de grans i poder participar a *MasterChef*. Aquesta versió infantil els permet arribar-hi el més aviat. En aquesta primera temporada es reflecteix molt aquesta visió, ja que molts dels participants comenten que mai es pensaven que es podrien presentar tan aviat als càstings.

A través d'aquest programa poden aprendre els diferents hàbits saludables, tant dins de la cuina com amb l'alimentació. Això ho mostren, d'una forma molt explícita sobretot en relació al reciclatge que ho comenten molt sovint.

Molt sovint s'ha comentat que aquests *talents shows* es tenen més problemes amb els pares que amb els nens, ja que amb els petits s'intenta treballar bé la competitivitat sana i que gaudeixin el màxim de la seva estada en el programa, en comptes que s'enfadin i vulguin ser els millors. Entorn aquest aspecte s'ensenyen bons valors, com la companyonia.

Per aquells nens que han d'abandonar el programa, aprenen molt de pressa el sentiment de frustració. Tot i que, el programa l'intenta alleujar donant-los diferents recompenses perquè així es motivin a continuar endavant. Saben tractar molt bé els infants i els deixen continuar el seu procés de creixement personal sense alterar-lo molt.

Per poder aprendre cultura gastronòmica conviden a diferents cuiners amb renom perquè els nens s'apreguin qui són. Això fa que s'apropin més aquest món. Tot i així el programa també es vol acostar a ells convidant a diferents celebritats com grups musicals o actors.

La diferència amb els adults és que ho fan més fantàstic, com si fos un conte. Permet que els nens segueixin amb la seva innocència que tant els caracteritza i per tant puguin seguir somiant que és el que els hi correspon per etapa madurativa.

El que també han fet ha estat reduir el nombre de capítols, per poder-lo emetre durant les vacances de nadal. D'aquesta manera es demostra que està molt adaptat al públic que els interessa. Els infants necessiten que sigui un programa molt dinàmic i a través dels reptes, el guió i la composició d'imatges han aconseguit atraure a l'espectador.

Pel projecte propi d'aquest capítol adquireixo la dinàmica que té el programa i el tracte que té cap als infants respectant el seu procés de creixement.

Temporada 4 Capítol 06

Enllaç (recuperat el 15/07/2017): <http://www.rtve.es/alacarta/videos/masterchef-junior-4/masterchef-junior-4-programa-6-17-01-17/3939148/>

Cadena que s'emet

Edats

Apta per a tots els públics, especialment dedicat a nens de 8 a 12 anys.

Què ensenya?

- Cuina
- Competitivitat
- Cultura gastronòmica (aliments i cuiners)
- Els somnis es poden complir des de ben petit amb molta constància.
- Frustració, xoc amb la realitat però a la vegada estar alleujada

- Organització
- Creativitat
- Precisió
- Valors espectacle

Sinopsi

Els quatre aspirants lluiten per arribar a la gran final del talent culinari. El primer lloc l'aconseguirà aquell que reproduïxi un plat de Quique Dacosta, els infants hauran de cuinar al mateix ritme que el xef.

El segon lloc l'aconseguirà aquell que guanyi el repte d'exteriors, en aquesta ocasió aniran a 'La Casa Encendida', un espai social i cultural de Madrid. Cada aspirant ha de reproduir un menú dissenyat pel xef Diego Guerrero.

A la gran final es veuran la cara els dos millors cuiners, que hauran d'elaborar un menú complet dissenyat per ells mateixos. El guanyador s'emportarà el títol del nou MasterChef Junior España, un curs impartit per Basque Culinary Center i 12.000 € per continuar amb la seva formació.

Tipologia personatges

- Reals, els concursants són nens i nenes de 8 a 12 anys
- El Jurat, és una figura molt exigent però que en la versió junior sembla que s'entendren una mica.

Crítica personal

La línia general del programa segueix sent la mateixa que la primera temporada, s'adapta a la personalitat de cada participant. Treuen molt de suc amb com són cada un d'ells. En aquest capítol es veu com han incrementat el nivell i per tant els hi exigeixen més, ja que és la gran final i per tant han d'haver adquirit una sèrie de coneixements.

Segueixen amb la tendència d'alleujar les frustracions i seguir amb el procés de creixement de cada infant. Els nens i nenes que són concursants aprenen a controlar els nervis, perquè no els traeixin. El jurat és conscient de les qualitats i defectes de cada participant.

Pels de casa, els motiven a l'infant a cuinar. El fet de ser un *format talent show* els ensenyen els valors de l'espectacle, degut que no deixa de ser un show però que els personatges són persones. Tant els de casa com els concursants aprenen que és molt fàcil passar d'estar a dalt a estar a baix.

A més, el fet de ser l'últim capítol els espectadors aprenen que perseguint els seus somnis ho poden aconseguir veient com hi ha una guanyadora. Els mateixos participants eduquen al públic infantil influint que per ser el millor necessites ser molt constant, perfeccionista i mantenir la calma.

El nivell de violència en aquest programa és molt baix, pràcticament nul, es pot dir que no hi ha violència explícita. La representació més violenta és la del jurat, tot i que en l'edició infantil sembla que ho han alleujat.

En relació als valors del gènere ensenyen la igualtat, ja que treballen tant nens com nenes en feines que normalment s'han atribuït a les noies.

La cultura gastronòmica ha augmentat, els hi demanen més precisió i que elaborin plats de més nivell. En aquest últim capítol es veu més semblança amb l'edició d'adults. No van amb puntuació com a la resta de capítols.

Referent al llenguatge, es parla directament a l'espectador explicant-li tot el que fa el participant de forma molt detallada. En cap moment és un llenguatge adaptat pels nens. És un aspecte positiu, ja que els nens se'ls ha de parlar igual que a un adult però amb paraules que ells ho entenguin. Una diferència de la primera temporada és que no es centren tant amb els hàbits saludables, si més no, no ho fan tant explícit. Aquest aspecte es compensa amb l'adoctrinament de l'organització que hi ha d'haver dins d'una cuina perquè surti tot a temps i que estigui ben fet.

Pel projecte propi d'aquest capítol adquireixo la dinàmica que té el programa, el tracte que té cap als infants respectant el seu procés de creixement i el llenguatge que es té, adequat per aquestes edats però sense dirigir-s'hi com si fossin persones sense cultura, sinó com a infants que són i persones amb menys experiències viscudes.

2.5 Soy Luna

2.5.1 Història

És una sèrie de televisió juvenil d'Argentina que va ser produïda amb la col·laboració de Disney Channel Amèrica. A partir del 2015 va comptar amb actors internacionals, això va influir amb la internacionalització del programa. El 2017 van renovar per una segona temporada.

2.5.2 Anàlisi

 1x01 Un sueño sobre ruedas
Cadena que s'emet
Edats Principalment pensat per un públic femení d'edats de 8 a 12 anys
Què ensenya? <ul style="list-style-type: none">- Somnis- Pors- Entrada a l'adolescència- Món dels adults i dels nens- Diversió per davant de les obligacions- Els adults ho volen a la perfecció- Xoc entre les dues classes socials- Popularitat- Control dels pares, control cap a la parella i a la feina- Drama- Adopció- Marginació dels inferiors- Adaptar-se a noves situacions- Tot el que un es proposa ho pot aconseguir amb valentia- Amor- Amistat- Violència psíquica- Família- Grans esforços per les persones que estimes
Sinopsi La Luna és una noia que somia en ser patinadora professional, que treballa en una hamburgueseria a domicili. Forma part d'una família de classe baixa, la seva mare és cuinera i el pare porta el servei de la casa. Aquesta

decideixen vendre-la a una dona benestant, la Shanon, i a la seva fillastra Ambar. D'aquesta forma, descobreix que la mare de la Luna té un gran talent per la cuina i la vol contractar perquè formi part del seu servei a Buenos Aires.

Així doncs la família es veu obligada a canviar la seva vida de Mèxic per traslladar-se a Argentina.

Tipologia personatges

- Noies i nois adolescents, són un exemple a seguir pel públic infantil.
- Adults

Crítica Personal

De caràcter general a destacar és una sèrie poc adequada per aquest grup d'edat. Té una gran semblança als serials llatinoamericans, que principalment se'n pot extreure un gran drama constant. Com aspecte positiu, els infants poden aprendre els valors de l'espectacle.

Molts dels espectadors que segueixen aquest tipus de sèrie, acabant parlant amb grans dramatismes i exagerant molt les situacions. Es veu molt sobreactuat.

El nivell de violència és bastant elevat, principalment és psíquic. Aquestes edats són les que comencen a manifestar-se trets de bullying o discriminació cap als altres, sobretot en el gènere femení. Aquesta sèrie es destaca molt per la popularitat i per tant ajuda a incrementar aquesta característica a les escoles o instituts.

Depèn del personatge que agafin d'exemple poden treure'n coses molt bones i coses molt dolentes, com per ara la discriminació dels inferiors.

El públic de la cadena *Disney Channel* sol ser femení. És per això, que aquesta tipologia de programa sol atraure bastant. Moltes de les nenes que ho miren actuen per mimetisme i acaben reproduint el que han vist a la realitat. Els hi dóna una visió molt dramatitzada i sobreactuada. Tret d'aquests factors, representa tal qual com es mou la societat als instituts i a les escoles, encara que sigui de forma molt exagerada. Aquest fet ajuda que es faci molt més explícit i per tant es pugui fer un bon estudi psicològic. Aquest tipus de programa ajuda a americanitzar més la cultura autòctona. Part del públic acabar reproduint el que veu a la realitat, per exemple les

grans festes de graduació, les festes de 16 bastant tradicionals en les famílies benestants...

Com a la resta de sèries analitzades es veu una diferència entre el món dels adults i el món dels nens. En aquest cas, la protagonista forma part del rang d'edat juvenil, aquella època que comences a descobrir més, què és fer-se gran. Sempre es representa la figura de l'adult com una persona avorrida que només ha de treballar i que impedeix que els més petits es diverteixin. A partir d'aquí l'espectador pot crear molts estereotips.

Respecte a això, en general aquest programa tendeix a crear estereotips en relació el gènere i sobretot entorn les classes socials. Molts dels nens que ho mirin voldran acabar formant part d'aquesta popularitat que representa l'antagonista, encara que la intenció de la sèrie és fer el contrari, vol que guanyi la bondat de la protagonista i l'altra es quedi apartada.

Pel projecte personal, adquiriria tot el contrari. Des del projecte s'intentaria trencar amb aquestes importacions de la resta de països, mostrar la realitat tal com és, no exagerar i que hi hagués poc dramatisme, sinó donar una visió real.

1x80 La final de la InterContinental, sobre ruedas (2a parte)

Enllaç (recuperat el 17/07/2017): <https://www.youtube.com/watch?v=YNjD9wM-qaM&t=4s>

Cadena que s'emet

Edats

Principalment pensat per un públic femení d'edats de 8 a 12 anys

Què ensenya?

- Somnis
- Pors
- Entrada a l'adolescència

- Popularitat
- Control dels pares, control cap a la parella i a la feina
- Drama
- Adaptar-se a noves situacions
- Tot el que un es proposa ho pot aconseguir amb valentia
- Amor
- Amistat
- Família
- Grans esforços per les persones que estimes
- Superació
- Tothom pot canviar
- S'ha de gaudir del moment
- Treballar en equip és important
- Aprendre dels errors, sempre hi ha noves oportunitats

Sinopsi

La Luna està a punt de presentar-se al concurs intercontinental de patinatge que es celebra al Jam and Roller, però l'Ambar destrossa l'escenografia preparada. Provoca que s'hagi de modificar gran part de l'espectacle abans que comenci l'actuació.

Mentrestant, sembla que els pares d'ella, han descobert una caixa misteriosa de casa la Shanon, la dona de la casa que els ha contractat com a treballadors. Més endavant, es sabrà que hi amaga una fotografia d'ella amb una nena als braços. Resulta que la Luna és filla seva.

Per altra banda en Simon està a punt de triomfar en el món de la música per la televisió, així doncs ha de decidir si estar a la competició de patinatge o la seva presentació musical. Amb l'ajuda de Luna acaba decidint marxar. S'afegeix que en Mateo sembla que ha de marxar de Buenos Aires i per tant abandonar la nova vida i deixar la Luna.

A la competició sembla que els nervis estant a flor de pell, veient l'alt nivell de la resta de concursants, però l'equip del Jam and Roller surt a la pista i fa vibrar el públic, aconseguint guanyar la competició.

Tipologia personatges

- Noies i nois adolescents, són un exemple a seguir pel públic infantil.
- Adults

Crítica Personal

Es veu una evolució en el temps, respecte al capítol anterior, com la Luna s'ha adaptat molt a la nova vida i l'Ambar ha fet un gran canvi d'actitud, amb l'ajuda de l'exemple que li ha donat la Luna. En aquest cas la bondat ha guanyat la mala influència de l'Ambar i per tant els espectadors poden aprendre que sent bona persona acabes guanyant més que tenint una gran popularitat.

Sovint es remarca que els somnis es poden complir, si hi poses esforç. D'aquesta manera fa que l'espectador ho assimili i ho interioritzi de tal forma que sense adonar-se ja et surt la idea.

El valor de l'amistat és el que més persisteix durant tota la sèrie. El públic pot aprendre que l'amistat és el més important i que s'ha de cuidar. De fet, el progrés de l'Ambar ve donat, en gran part, per aquest factor.

Relacionat amb l'amistat, s'ensenya el treball en equip. Si es cohesiona i tothom va a una es pot aconseguir l'objectiu desitjat. En aquest cas guanyen el concurs de patinatge.

L'avenç d'actitud de l'Ambar adoctrina de forma positiva el públic infantil, considerant que els errors es poden rectificar.

En general no és una sèrie molt adequada per aquestes per la tipologia i perquè estan en un moment de creixement psicològic i per tant és molt fàcil que imitin els mals hàbits reflectits.

Pel projecte personal no adquiriria gaires coses, ja que té poca relació amb la temàtica i la part educativa és realment baixa, com ja s'ha comentat anteriorment no és una sèrie pensada per aquestes edats i potser s'hauria de limitar a adolescents de 13 a 16 anys, tot i que controlant els efectes de popularitat.

2.6 Súper 3

2.6.1 Història

El Club Súper 3 es va estrenar el 1991, ha anat passant de generació a generació, creant una gran comunitat. Durant aquests 26 anys el format ha experimentat diferents canvis, actualment estar conduïda per la Família del Súper 3 (l'Àlex, en Flusky, en Pau, la Pati Pla, Sr Pla, Rick, la Nenúfar, la Matoll i en 6Q).

Durant aquestes etapes ha estat educant a diferents generacions. El programa va ser creat per Joan Sabina i Anna Ribas que van començar a preparar el projecte. L'objectiu era entretenir el públic infantil i facilitar-los diferents activitats lúdiques com la Festa dels Súpers.

El 2006 va iniciar-se la reforma del programa, canviant personatges, els logotips, la pàgina web i tot el seu entorn, conservant el nombre de súpers inscrits. Actualment la comunitat compta amb més d'un milió de subscrits.

Els nous personatges, que condueixen el programa, són dibuixos animats que han arribat al món dels humans per comprovar com s'hi viu. Cada caràcter portava el seu objecte màgic, com ara l'Àlex portava una màquina per aturar el temps.

2.6.2 Anàlisi

Vaga de Mandonguilles
Enllaç (recuperat el 19/07/2017): www.ccma.cat/tv3/super3/familia/vaga-de-mandonguilles/video/3340310/
Cadena que s'emet

Edats El públic habitual és d'entre 4 a 12 anys
Què ensenya? <ul style="list-style-type: none">- Vagues, manifestacions- Justícia

- Diàleg
- La dona és la que acaba fent les coses
- S'ha de pensar abans de fer alguna cosa

Sinopsi

En Pau està fent mandonguilles per l'Àlex i en Fluski. Aquest últim creu que en Pau està anant molt lent i s'enfada perquè diu que s'ha passat tot el dia a la cuina preparant les mandonguilles. Així doncs, en Pau decideix fer vaga de mandonguilles demanant que posi a fer-les. Comencen una discussió amb una manifestació, cadascú reclamant els seus drets.

L'Àlex veient això decideix posar calma, dient que es necessita diàleg i arribar a un acord. Finalment, li demanen a ella que les faci arribant així a un acord.

D'aquesta manera els dos li reclamen que acabi ràpid les mandonguilles, l'Àlex s'enfada i decideix tornar endarrere amb la seva màquina del temps i rectificar el que havia dit.

Tipologia personatges

- Fantàstics, són personatges de dibuixos animats que ha arribat al món dels humans.

Crítica personal

El Club Súper 3 va néixer fa 25 anys. Es tracta d'un programa que ha aconseguit crear una gran comunitat, actualment hi ha més d'un milió de súpers. Actualment la família del Súper 3 és l'encarregada de conduir el programa. El canvi del Súper 3 antic amb el qual s'emet avui ha estat un gran encert, degut que s'adequa molt a la societat actual.

Els primers capítols de la família es remarca molt la manera en què actuen els humans. Es tracta d'una observació des de fora i és una visió crítica.

Concretament en aquest capítol es parlen sobre les vagues i la justícia, ensenyant un fet tan usual en l'actualitat.

L'episodi es pot dividir en 2 parts: la primera part ensenya que el diàleg és important per poder arribar a un acord; la segona part és tot el contrari, veient que la solució a la qual havien arribat era perjudicial a l'Àlex retorna endarrere i deixa que els deixin discutint. D'aquesta forma adoctrina que el diàleg no és el millor mode per arreglar els problemes i que potser

perjudicial per a la tercera persona, però també pot ensenyar que no t'has de posar mai en una discussió de dos, ja que en pots sortir malparat.

Pel projecte propi d'aquest capítol només agafaria la temàtica, ja que són temes d'actualitat. La forma que ensenyen en el Súper 3, és bastant semblant el proposat en el capítol enregistrat, tot i que ells ho fan d'una forma més fantàstica i demostrant aquesta visió exterior, mentre que en el projecte és més real i és una visió dels humans però des de dins.

La Festa 2009: la història de volem Canal Súper 3 (00:00 – 4:22)

Enllaç (recuperat el 19/07/2017): www.ccma.cat/tv3/super3/la-festa-dels-supers/la-festa-2009-la-historia-de-volem-canal-super3/video/5646122/

Cadena que s'emet

Edats

El públic habitual és d'entre 4 a 12 anys

Què ensenya?

- Valor de l'espectacle
- La televisió actual
- Educació de l'ús que s'ha de tenir de la televisió
- Funcionament de la televisió des de dins
- Programació "telebasura"

Sinopsi

En Rick li presenta la gran idea que ha tingut al Sr Pla, es tracta de crear el Canal Pla. El cap li tira per terra, però la cosa canvia quan en Rick li comenta que serà a cost zero i que guanyaran molts diners si posen una programació que atragui el públic. D'aquesta manera la família del Súper 3 perdrà el públic. El Sr Pla li nega la idea i posteriorment se l'apropia com a seva.

Seguidament es veu com comença el primer programa, on el presentador és el Sr Pla i convida a l'Àlex i en Pau perquè vinguin a discutir-se davant de tot el públic, per així introduir el malestar a la casa del Súper 3 i destruir la seva reputació.

Tipologia personatges

- Fantàstics, són personatges de dibuixos animats que ha arribat al món dels humans.

Crítica personal

Com cada any s'ha celebrat la Festa dels Súpers, en aquesta ocasió es va aprofitar per presentar el Canal Súper 3, que guanyaria el Canal Pla. La temàtica va ser ben escollida i la forma d'explicar-la va ser molt adequada, ja que fomenta que el públic infantil tingui uns bons hàbits televisius.

En aquest capítol es mostra el funcionament de la televisió per dins. És una clara crítica del qual s'ha acabat convertint actualment el mitjà. Les empreses s'han apoderat de la informació. En aquest cas seria el Sr Pla, que per aconseguir un gran benefici crea el Canal Pla.

A la segona part de l'episodi es mostra com seria un programa de la graella actual, com per exemple el 'Sàlvame'. Els presentadors, en aquest cas el Sr Pla i en Rick, intenten que els convidats es barallin entre si per generar més audiència. En aquest cas s'està ensenyant a l'infant el valor de l'espectacle i que s'ha de fer un bon ús de la televisió i veure programes de qualitat.

3. Creació d'un programa televisiu

Un cop realitzat el marc teòric i haver realitzat l'anàlisi de diferents programes infantils, he iniciat un projecte televisiu anomenat A què jugarem avui, àvia Rosa?

3.1 Fitxa tècnica

1. Storyline:

Un programa dirigit a infants de 6 a 12 anys, que mitjançant una història il·lustrada se'ls hi expliquen termes de l'actualitat i la política. A partir d'aquí se'ls hi dóna l'oportunitat perquè puguin opinar.

2. Fitxa tècnica:

- **Format:** programa infantil
- **Duració:** 20 min.

Repartida en 2 seccions, aproximadament:

La primera 10 min.

La segona 10 min.

- **Objectius del programa**

L'objectiu principal del programa és ensenyar als infants diferents conceptes polítics i de l'actualitat. Perquè des de ben petits estiguin en contacte amb els termes de la ciutadania. A més a més se'ls hi dóna l'ocasió de donar-los veu en temes que potser a vegades no se'ls hi deixa gaire espai.

S'ha d'incloure, que a part d'aquests objectius principals, es garanteix que l'espectador segueixi conservant el seu procés de maduratiu encara que estigui aprenent paraules més aviat del món dels adults. En aquest programa no es vol fomentar l'acceleració madurativa que alguns infants estan adoptant en els últims anys. Són nens i seguiran sent nens amb termes més específics apresos.

- **Descripció del format:**

El programa està dividit en dos:

En el primer apartat és on s'introdueix el concepte del qual tractarà el capítol de la setmana. Estarà representada a través d'una narració il·lustrada.

La segona secció serà el moment en què els infants donaran la seva opinió. És per això que es gravaran alguns nens i nenes parlant sobre el concepte explicat a la secció anterior.

2.1 Continguts del programa

▪ **Tema i descripció dels continguts**

- **Programa 0 (Pilot): Les eleccions**

L'Abril i en Sam es passen moltes hores a casa l'àvia Rosa. Són uns nens molt curiosos i sempre estan disposats a aprendre paraules noves sobre l'actualitat. En aquesta ocasió els nens es discuteixen per decidir a quin joc jugaran, així que l'àvia Rosa decideix ensenyar-los què són les eleccions.

- **Programa 1: La crisi**

- **Programa 2: Independència**

- **Programa 3: Ideologies a Espanya**

- **Programa 4: Corrupció**

- **Programa 5: Fugida de cervells**

- **Programa 6: Atur**

- **Programa 7: Unió Europea**

- **Programa 8: Retallades**

- **Programa 9: L'IVA**

- **Programa 10: Monarquia /Republicanisme**

- **Programa 11: L'escola ideal**

- **Programa 12: Refugiats**

▪ **Estructura interna:**

• **Organització narrativa:**

Autònoma i conclusiva. Cada programa tractarà un concepte diferent i així podran aprendre diferents termes de l'actualitat.

• **Organització i descripció de l'espai:**

L'espai per la primera secció serà un plató amb una taula, on l'il·lustrador pugui dibuixar i se'l pugui gravar. A la

imatge que es retransmetrà només es veurà el paper amb els dibuixos i de fons se sentirà una veu en off que explicarà la història.

Per la segona secció es necessitarà un petit espai en el qual hi hagi una butaca perquè el nen s'assegui i se senti còmode per parlar.

- **Organització temporal:**

Temps real i fingit. A la primera part el temps serà fingit, basat en casos reals de l'actualitat. En canvi a la segona part els protagonistes explicaran la seva pròpia experiència.

- **Organització i descripció dels personatges:**

A la primera secció els personatges seran fingits: hi haurà l'Àvia Rosa que és la condueix l'argument del capítol, explicant-li als seus néts (l'Abril i en Sam), els diferents conceptes, basats en l'actualitat.

En el cas de la segona secció els protagonistes seran infants d'edats compreses entre 6 i 12 anys, de diferents parts de Catalunya.

- **Estil:** Narratiu i Conversacional.

La primera secció tindrà un estil narratiu. Una veu en off que explicarà la història relacionada amb el tema del dia.

La segona secció tindrà un estil conversacional, els nens hauran de respondre les diferents preguntes relacionades amb el concepte explicat.

- **Condicions d'emissió del programa:**

- **Perfil de la cadena on s'emetrà:**

Està principalment perquè s'emetin en una cadena infantil com per exemple el Canal Super 3.

Pensant amb les noves tecnologies també es podria incloure a la plataforma de vídeos de Google, Youtube.

- **Ubicació en la graella:**

En el cas que s'emetés per televisió el millor horari seria a les 19.30 cada dimecres, després del Info-K. Degut que està relacionat amb la temàtica del programa i, també, podran aprofundir amb tot allò que s'hagi explicat abans.

- **Condicions de recepció del programa:**

El programa està enfocat per nens i nenes de 6 a 12 anys. La primera part del programa cridaria més l'atenció als més petits i la segona part està més pensada pels de 10 a 12 anys. Principalment han de ser nens interessats en l'actualitat i tinguin inquietuds.

3. Influències de les quals ha partit el format

Info-K (Canal Super3-TVC)

Es tracta d'un informatiu infantil que fan diàriament. *A què jugarem avui, Àvia Rosa?*, s'hi assembla per la forma d'explicar les notícies als nens. Fa que se'ls hi sigui més propera l'actualitat.

Una mà de contes (Canal Super3-TVC)

Es tracta d'un programa que narra diferents contes a través de la il·lustració. *A què jugarem avui, Àvia Rosa?*, s'ha inspirat en aquest format per plasmar l'actualitat en dibuixos i fer-lo més atractiu pels infants.

No em ratllis! (TV3-TVC)

Programa d'entreteniment emès a TV3 entre el 2006 i 2007 el qual els protagonistes eren nens i on donaven la seva opinió referent als temes de l'actualitat. També ha servit per a la creació del projecte *A què jugarem avui, Àvia Rosa?* Perquè en aquest format la idea que els nens puguin dir la seva sobre els fets que es parlen és molt important i és part de la base del programa.

Design Ah! (NHK- Japó)

Es tracta d'un programa que s'ha emès al Japó. Intenta fomentar el disseny entre els infants, *A què jugarem avui, Àvia Rosa?*, s'ha inspirat en aquest

format per la creativitat que mostra, és per això que el programa explica l'actualitat amb il·lustracions.

I Think Therefore I Am (YLE - Finlàndia)

Es tracta d'un programa finès en el qual els infants reflexionen sobre diferents temes filosòfics. *A què jugarem avui, Àvia Rosa?*, s'ha basat en aquest format perquè els nens reflexionen sobre diferents temes i a més els nens són els protagonistes.

Silvano Agosti, *De amor se vive*, 1982 (Documental)

Es tracta d'un documental italià en el qual se li pregunta a un nen temes que no se'ls hi sol qüestionar, com l'amor. *A què jugarem avui, Àvia Rosa?*, s'ha basat en aquest documental pel fet que els nens són els protagonistes i parlen de temes que no són habituals per la seva edat.

3.2 Guió Literari

A què jugarem avui, àvia Rosa?

Sinopsi

L'Abril i en Sam es passen moltes hores a casa l'àvia Rosa. Són uns nens molt curiosos, sempre estan disposat a aprendre paraules noves sobre l'actualitat.

Personatges

- Àvia Rosa (75 anys)
- Abril (néta, 7 anys)
- Sam (nét, 10 anys)

Capítol I: Pilota o joc de taula? La Democràcia

ABRIL

Hola, sóc l'Abril! Tinc set anys i m'agrada molt caminar pels carrers amb la meva àvia Rosa i aprendre'n el seus noms. Aquest d'aquí al meu costat és en Sam, el meu germà i és una mica emprenyador. Té 10 anys i sempre està jugant a la pilota

**Com cada tarda l'àvia Rosa ha anat a buscar el nets a l'escola.
L'Abril i en Sam discuteixen pel camí què jugaran aquesta tarda.**

ABRIL

Jo vull jugar a un joc de taula, Sam!

SAM

Jugarem amb la pilota al terrat!

ABRIL

No Sam, ja hi vaig jugar ahir

ÀVIA ROSA (somriu)

Aquesta tarda jugarem a les eleccions

ABRIL I SAM

A les eleccions? Què és això?

ÀVIA ROSA

Ja ho veureu

Arriben a casa i l'àvia els hi porta una capsa al menjador.

ABRIL

Iaia Rosa, per a què serveix aquesta capsa?

ÀVIA ROSA

Abans que arribin els vostres cosins, agafarem uns paperets i apuntarem els dos jocs que voleu jugar

ABRIL

Jocs de taula!

SAM

No! A pilota!

ÀVIA ROSA

Recordeu que fa uns mesos que va anar amb els papas a votar a l'escola?

SAM

Allò que anaven amb un paper i el tiraven a dins d'una capsa com aquesta?

ÀVIA ROSA

Sí, doncs avui farem el mateix amb els vostres cosins. D'aquesta manera serà una forma fàcil per decidir a què jugueu

ABRIL

I com ho farem?

ÀVIA ROSA

Mireu, primer de tot heu d'explicar als vostres cosins per què han de jugar el joc que proposeu. Després ells s'ho hauran de pensar

SAM

Clar! És que jugar a pilota és molt divertit!

ABRIL

Doncs jo els hi explicaré amb dibuixos, així segur que voldran jugar el joc de taula

ÀVIA ROSA

No us baralleu més. No acaba aquí la cosa

SAM I ABRIL (molt atents)

Què més hem de fer?

ÀVIA ROSA

Una vegada hagin decidit, hauran d'escriure el nom del joc que més els ha agradat en un paperet i tirar-lo a dins la caixa. Esteu preparats?

SAM I ABRIL

Sí!

SAM

Apuntaré en els papers els dos jocs, així podran tirar el que més els hi agradi

ABRIL

Iaia Rosa, i si no els hi agrada cap joc dels que els hi expliquem?

ÀVIA ROSA

Bona pregunta Abril, doncs aleshores potser que posin un paper en blanc o bé no votin. Quan contem els vots, també hi haurem de pensar

Ja han arribat els seus cosins, en Biel, en Pau i la Joana, seuen al menjador. L'Abril i en Sam els hi expliquen el joc de les eleccions.

Els cosins molt contents diuen que hi volen participar. L'Abril comença explicant amb dibuixos per què han de jugar al joc de taula. En Sam agafa la pilota i la comença a xutar. En Biel es comença emocionar i diu que ell també vol jugar a pilota.

ÀVIA ROSA

Vinga nens aquí teniu els papers, n'heu d'agafar un: el que diu joc de taula, el de la pilota o el blanc

Els nens ben contents fan una fila davant la capsa i tiren el paper a dins

ABRIL

I ara què iaia Rosa?

ÀVIA ROSA

Ara traurem els papers i anirem apuntant el que diuen

En Sam llegeix i l'Àvia Rosa va apuntant

SAM

Pilota

ÀVIA ROSA

Un a pilota

SAM

Joc de taula

Tots estan molt emocionats, es van mirant el recompte amb atenció

ÀVIA ROSA

Vinga, ja tenim el guanyador

ABRIL

Quin és?

ÀVIA ROSA

Avui jugareu a un joc de taula!

L'Abril, en Pau i la Joana ho celebren molt contents.

BIEL (enfadat)

Jo volia jugar a pilota

SAM (intenta calmar en Biel)

Bé, demà ja jugarem a pilota

ÀVIA ROSA

Avui heu après què és la democràcia i com es va a votar. Ara quan hi aneu amb els pares ja sabreu què han de fer

Els nens se'n van tots junts a jugar.

3.3 Storyboard

A què jugarem
avui, àvia
Rosa?

Presentació dels personatges:

Abril:

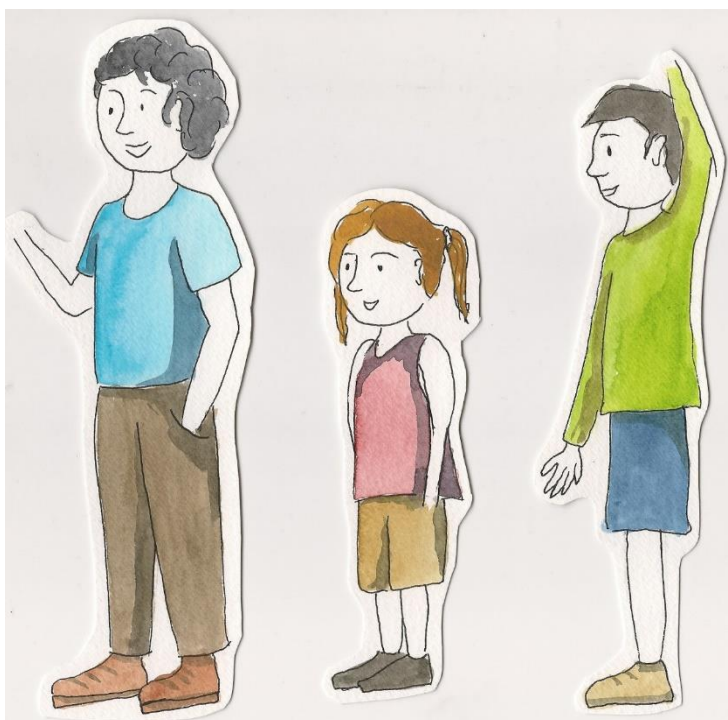
Sam:

Àvia Rosa:

Els cosins:

Conclusions

La realització d'aquest treball m'ha servit per poder comprovar que la televisió educativa sí que existeix, però no de la forma que més ens agradaria. La televisió s'ha acabat convertint en un pur espectacle, i per tant només ensenya aquest valor, tal com s'ha pogut comprovar a l'apartat l'anàlisi dels diferents programes.

Actualment a la graella televisiva pels nens, només a la comunitat catalana podem trobar programes educatius de qualitat i amb un enfocament similar el projecte que he realitzat. En aquest cas s'estaria parlant de *l'Info K*, un informatiu per nens únic en tot l'estat. Això no vol dir que a la resta del país no s'ensenyi a l'infant, ja que a la televisió pública espanyola també s'emet, amb menys freqüència, *talents shows* de qualitat pels més petits.

Una vegada finalitzat el treball he pogut respondre el perquè aquesta falta d'estudis en relació a la temàtica. És degut que l'estat espanyol és del pocs països que compta amb una programació poc qualificada, i a més a més l'ús televisiu a les llars, ajuda a intensificar aquest fet. El fet de fer servir el mitjà com a cangur del nen mentre l'adult exercint les seves obligacions augmenta el poc visionament crític de l'infant i per tant el poc ús educatiu d'aquest. És per això, que és important treballar-ho des de totes les àrees: l'escola, la llar i el mateix mitjà.

Entorn del projecte ideat, seria molt necessari per a la societat actual, ja que els infants estan perdent el bon costum de veure la televisió i aprendre'n aspectes propers. També, seria important per retornar l'objectiu original del mitjà, com bé havia pensat Rossellini la televisió hauria de ser per educar sobre el nostre entorn.

A partir d'aquí espero que aquest treball serveixi perquè arribi un dia que els nens i nenes puguin mirar un programa d'aquestes característiques i, per tant, se'n torni a fer un bon ús de la televisió i no sigui tan complicat trobar la resposta de si educa o no educa.

Observant tots aquells infants que tinc el voltant he arribat a la conclusió que la televisió no és un el mitjà correcte pel meu programa, sinó que per arribar a més públic s'hauria de penjar a la xarxa i fer-ne una màxima difusió i inclús traslladar-lo a l'aula. És important que tothom tingui clar que els infants també formen part de la nostra societat, i per això també tenen dret a estar informats.

Bibliografia i Webgrafia

- AIDELMAN, N., COLLELL, L. (2017) " *Cine en Curso. Diversidad, singularidad, comunidad*" a Costa i Fernández, L., Puntí Brun, M. (ed.) (2017). *Comunicació, educació i compromís social*. Girona: Documenta Universitaria
- CABERO, J. (2001). *Tecnología educativa. Diseño y utilización de medios en la enseñanza*. Barcelona. Paidós.
- CCMA. Televisió de Catalunya. Canal Súper 3. Recuperat el 14/07/2017 de <http://www.ccma.cat/tv3/super3>
- COSTA I FERNÀNDEZ, L., PUNTÍ BRUN, M. (ed.)(2017). *Comunicació, educació i compromís social*. Girona: Documenta Universitaria.
- FERRÉS I PRATS, J. (2000). *Educar en una cultura del espectàculo*. Barcelona [etc.] : Paidós.
- FERRÉS, J. (1994). *Televisión y educación*. Barcelona [etc.]: Paidós.
- GARCIA MATILLA, A. (2003). *Una televisión para la educación. La utopía posible*. Barcelona: Gedisa.
- GOOGLE (2005). Youtube. Recuperat el 14/07/17 de www.youtube.es
- MEDIASET. Boing. Recuperat el 14/07/17 de <http://www.boing.es>
- MTV NETWORK. Nickelodon. Recuperat el 14/07/2017 de <http://www.nickelodeon.es>
- QUINTANA, À. (1995). *El Projecte didàctic de Roberto Rossellini*. Universitat Autònoma de Barcelona.
- RIVA VEGAS, P. DE LA., GONZÁLEZ LÓPEZ, P., & Universitat Oberta de Catalunya. (1999). *Història del cinema i la televisió*. Universitat Oberta de Catalunya.

RTVE. Televisión Española. Recuperat el 14/07/17 de
<http://www.rtve.es>

SEBASTIÁN LOZANO, J. (2009). *El audiovisual y la educación para el desarrollo: del entretenimiento a la participación*. València: Fundación Mainel.

The Walt Disney Company. Disney Channel. Recuperat el 14/07/2017 de <http://disneychannel.es>